

عنوان مقاله:

بررسی تاثیر فوری ۲ نوع اسپیلنت شست دست بر درد، قدرت گرفتن و عملکرد دستی افراد مبتلا به تنوساینوویت دکورون: یک مطالعه متقاطع

محل انتشار:

فصلنامه آرشیو توانبخشی، دوره 23، شماره 4 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

Hanieh Mohammadzadeh - Department of Orthotics and Prosthetics, Student Research Committee, Faculty of Rehabilitation Sciences, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran

Abolghasem Zarezadeh - Department of Orthopaedic Surgery, Faculty of Medicine, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran

Mohammad Ali Mardani - Department of Orthotics and Prosthetics, School of Rehabilitation Sciences, University of Social Welfare and Rehabilitation Sciences, Tehran, Iran

Ebrahim Sadeghi-Demneh - Department of Orthotics and Prosthetics, Musculoskeletal Research center, Faculty of Rehabilitation Sciences, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran

خلاصه مقاله:

اهداف: جلوگیری از خم شدن مفاصل شست به بهبود تنوساینوویت دکورون کمک می کند. بنابراین در بی حرکتی با اسپیلنت، شست در وضعیت ابداکشن قرار می گیرد. حرکت ابداکشن شست می تواند شامل دور شدن از کف دست (ابداکشن پالمار) و یا دور شدن از انگشتان (ابداکشن رادیال) باشد که در ۲ صفحه حرکتی متفاوت انجام می شوند. براساس دانش نویسندگان، در مطالعات پیشین نیز مشخص نشده است که کدام وضعیت ابداکشن برای شست می تواند بهبود و عملکرد بهتری را برای استفاده کنندگان در پی داشته باشد. هدف از پژوهش حاضر مقایسه تاثیر فوری اسپیلنت های ابداکشن پالمار و ابداکشن رادیال بر میزان درد، قدرت گرفتن و عملکرد دست در افراد مبتلا به تنوساینوویت دکورون است. روش بررسی: در یک مطالعه شبه تجربی، ۳۰ نفر (۲۴ خانم) داوطلب از میان افراد مبتلا به تنوساینوویت دکورون که به مراکز بالینی مراجعه می کردند به صورت نمونه گیری آسان انتخاب شدند. شرکت کنندگان به صورت تصادفی در ۳ حالت مطالعه (شامل بررسی بدون اسپیلنت، با اسپیلنت ابداکشن پالمار و با اسپیلنت ابداکشن رادیال) قرار می گرفتند. اسپیلنت های مطالعه از نوع ترمو پلاستیکی پیش ساخته بودند که براساس اندازه گیری برای شرکت کنندگان استفاده می شد. این اسپیلنت ها دارای ارتفاعی تا دو سوم ساعد بودند و جهت بی حرکت کردن مفاصل کارپو متاکارپال و متاکارپو فالنژیال شست طراحی شده بودند، ولی حرکات مفصل ایتترفالنژیال درون آن ها آزاد بود. یکی از اسپیلنت ها شست را در وضعیت ابداکشن پالمار و دیگری شست را در وضعیت ابداکشن رادیال نگهداری می کرد. پیامدهای مطالعه به صورت تاثیر فوری پس از دریافت هر مداخله و طی ۱ جلسه بررسی و اندازه گیری می شد. پیامدهای مدنظر شامل بررسی میزان درد، قدرت گرفتن و عملکرد دست بود که به ترتیب با استفاده از مقیاس بصری درد، دینامومتر گریپ و پینچ و سنجش زمان آزمون جیسون-تیلور اندازه گیری می شد. تحلیل داده ها با آزمون تحلیل واریانس داده های تکراری و استفاده از نسخه ۱۶ نرم افزار SPSS انجام شد. یافته ها: تمام شرکت کنندگان ارزیابی های مطالعه را تکمیل کردند. نتایج نشان داد شدت درد، قدرت گرفتن و عملکرد دست با پوشیدن اسپیلنت اسپایکای شست به صورت معناداری نسبت به حالت بدون اسپیلنت کاهش پیدا کرد ($P < 0.05$). شدت درد حین گرفتن اشیا با اسپیلنت ابداکشن پالمار کمتر از اسپیلنت ابداکشن رادیال بود. میزان کاهش قدرت گرفتن اشیا به صورت گریپ، پینچ لترال و پالمار در اسپیلنت ابداکشن پالمار کمتر از اسپیلنت ابداکشن رادیال بود ($P < 0.05$). نوع اسپیلنت تفاوت معناداری در کند کردن عملکرد دست در آزمون جیسون-تیلور نداشتند ($P < 0.05$). نتیجه گیری: قرار دادن شست در وضعیت ابداکشن پالمار درون اسپیلنت باعث کاهش موثرتر درد ضایعه شده و برای گرفتن اشیا در دست و بین انگشتان مناسب تر است.

کلمات کلیدی:

De Quervain disease, Grip strength, Hand function, Pain, Splint, بیماری دکورون،

قدرت گریپ، عملکرد دست، درد، اسپلنت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1849596>

